

taller de creació

MONSTRES VENÇUTS

David Guàrdia. Barcelona, 1957. Pintor, il·lustrador, capgrosser, naner, creador de ficticis i rondallaire. *Les mosques de Sant Narcís*, ed. Efadós, 2010. *La Cocollona*, ed. Efadós, 2010. *En Bernat Banyut de Celrà*, Ajuntament de Celrà, 2013. <http://davidguardiariera.blogspot.com>

Sóc la tinta de tots els llibres...

Sóc la tinta de tots els llibres que es fan i es desfan, i m'han demanat, lector, que et parli de monstres vençuts. Però que s'han begut l'enteniment? Que no saben que avui dia això no mola ni en el món de les rondalles, on d'un drac dolent i terrible me'n fan un xai mastega-herbes? Que no saben que això dels monstres s'ho han fet seu els del món del cinema? No seré pas jo qui ara es posi a competir amb aquesta gent i tots els seus interminables i fantàstics trucs d'efectes especials! Jo, que he modelat amb la meua tinta déus i dimonis, arcàngels i arcans, gegants i dracs i tota la tirallonga d'éssers mitològics de totes les cultures que al món han sigut; jo, que m'he fet uns bons tips de modelar monstres ficticis de tota mena, ara em nego rotundament a seguir el joc. Més i tot, clarivident com mai, he comprès que de botxí he passat a víctima! O no és veritat, que aquí, entre tu i jo, només n'hi ha un, de monstre? Que aquest no és fictici com els meus, sinó viu i ben viu, i que és en tu i precisament en tu en qui s'encarna? Que potser no devores àvidament sense mesura i a tothora la tinta del meu parlar? Que no xucles tota lletra que es posi davant dels teus ulls

famolencs de negror clarivident? Maleït ludòpata, que dediques hores i hores a prendre-m'ho tot! Tot el que al llarg de segles i segles, de milers d'anys, he anat bastint des que Déu parlà als homes!

Què? Què fas ara, bèstia fastigosa? Que no veus que em fas mal? No em facis córrer tant! Que no veus que anant tan de pressa estires les lletres i les pots trencar? Què passa? Que potser tens por i vols passar pàgina abans no deixi el paper més sec que un tinter sense tinta? No, poc que passaràs pàgina, monstre de sis potes! O no ets un sis potes, potser? Clar que ho ets! Tot el dia assegut en una cadira mirant de fotre-me-la! Que no ho veus que al teu costat un centaure és un ésser harmoniós regit per lleis naturals, i que a tu, de tant llegir, el cul se t'ha enganxat a la cadira? Què en resulta d'això, sinó una bèstia aberrant i contra natura! I què me'n dius d'aquell que no una cadira, sinó una tassa, té, i no s'apiada ni de la família! I d'aquell que a altes hores de la nit, talment un cuc llefiscós, es regira una i mil vegades, ara a la dreta ara a l'esquerra, ara m'assec ara jec, fins a marejar-me del tot, perquè -ai pobret!- tot li fa mal i poc sap pas com posar-s'hi. Això si hi ha

> **Il·lustracions: Clara Gispert Vidal.** Nascuda a Girona, l'any 1981. Llicenciada en Publicitat i Relacions Públiques i diplomada en il·lustració a l'Escola d'Art d'Olot. Actualment treballa com a *freelance* en feines de disseny gràfic i il·lustració, i es distreu dibuixant *post'uits* a Twitter desinteressadament.

Carles Sala i Vila (Girona, 1974). És mestre, però des de fa temps es dedica a l'artesanía i, sobretot, a escriure per a nois i noies. Ha publicat una vintena de llibres i ha guanyat diversos premis, com el Folch i Torres, el Vaixell de Vapor o el Barcanova.

Infants a la cova

sort, perquè si no, el desagraït, després d'haver-me ben rebregat per a la seva comoditat, és ben capaç de dir-me: «Merda, quanta tinta malaguanyada!», i llençar-me a terra com un drap brut.

A sobre, prejudicis: si sóc o no sóc bona tinta, si sóc de qualitat o de mala qualitat! No et fot! Com si jo anés pel món opinant de les grapes monstruoses que m'atrapen contínuament! No, monstre desprietat! Tu que t'admires dels meus sublims i excelsos moments de glòria i els fas teus com si jo no existís, però que, com un jutge implacable, no mostres ni un bri de misericòrdia envers els meus instants de debilitat, no esperis pas que anul·li la sentència que dret a llei com a monstre et pertoca. Abans no acabi la plana on m'és permès de parlar, dic que exhauriré el manà que t'alimenta i tu, monstre abominable mancat de tinta, trobaràs la mort en mig del blanc desert!

P. s. Per cert, què és aquesta taca d'oli amb tomata que s'escampa i no té aturador? Porc, que ets un brut! Que no saps que els llibres mereixen una mica més de respecte i que és a taula i no al llit on un ha de menjar?

David Guàrdia

conten que el monstre era brau i ferotge, i lleig com un pecat dels grossos, i més pudent que un pet de L·lucifer.

Molt hàbilment, la mala bèstia havia fet entrar totes les criatures a la seva balma i els havia fet creure que enlloc no estarien tan protegides.

—Mai no em podreu agrair prou el que faig per vosaltres —els deia el monstre amb un fil de veu que desentonava d'allò més amb el seu aspecte.

Els nens i nenes, mentrestant, cantaven cançons o jugaven a cuít i amagar entre les estalagmites. I a estones reien, com solen fer la canalla, i a estones les ganes de riure se'ls esfumaven. Sobretot quan tornava a passar el mateix de sempre:

—Una altra vegada?

—Tal com ho sents...

—Uix... I aquest cop a qui li ha tocat?

—A en Tomeu, en Vador i la Marina...

—Diantre, tres d'una tirada?

—Tres d'una tirada. I també ha desaparegut la pilota.

—Així és impossible jugar...

I de tant en tant, la indignació feia que algun dels infants gosés reclamar al seu protector:

—Senyor monstre, han desaparegut tres companys més, i també una pilota!

—Ui, a mi no m'atabaleu —feia ell tot mastegant alguna cosa—. Jo no hi tinc res a veure.

I tot seguit es treia una sabateta de la Hello Kitty d'entre les dents.

Un bon dia, però, una nena que no aixecava un pam de terra es va plantificar davant del monstre i, tot assenyalant a fora de la cova, va dir:

—Vull sortir a jugar.

La bestiola no es podia creure el que acabava de sentir.

—Però es pot saber amb què em surts, microbi? —va etzibar palplantat a l'entrada—. Que no veus que a fora de la cova no duraries ni quatre dies?

—Ja l'acompanyaré jo —va dir un altre nen una mica més gran.

—I jo —s'hi va afegir una noieta.

—Us heu ben trastocat! —va cridar el monstre fet una fera. I va començar a ensenyar les urpes amenaçadorament—. Us ben asseguro que d'aquí no sortirà ningú!

Però la mainada es continuava afegint a la idea de la nena que no aixecava un pam de terra.

—Jo també vull sortir! —anaven dient—. I jo! I jo també!

I com més nens i nenes tenien ganes de sortir, més s'enfurismava la fera. I al cap de poc ja treia bromera per la boca, i foc pels queixals i també feia uns pets insuportables per sota de la cua.

Però la canalla cada cop estava més d'acord que allò no podia continuar. Calia sortir de la cova.

El monstre tenia els ulls espurnejants i rojos de ràbia. I ocupava tant com podia la porta de la balma per impedir que ningú en sortís.

La cosa no podia acabar bé de cap manera.

—Pau, només faltes tu. Què hi dius? —va preguntar la nena quan tota la resta ja li havia donat suport.

—Jo també vull sortir.

I aleshores, com per art de màgia, el terrible monstre es va esfumar.

Carles Sala i Vila

Sabates

A bans d'anar a dormir, el més important és tenir una bona fila de sabates al costat del llit. És més important –però molt més!– que el pijama i el despertador, fins i tot més que la pila de tebeos damunt de la tauleta de nit. I, naturalment, és moltíssim més important que totes les ximpleries dels grans: allò de deixar les joguines recollides, preparar la cartera per a l'endemà, netejar-se les dents...

Les sabates han d'estar ben arrengrades, com soldats preparats per al combat, i molt a prop meu, que les pugui tocar amb les puntes dels dits. Totes les sabates disponibles, quantes més millor; les sabatilles d'anar per casa, les vambes amb velcro, les de bàsquet, i les botes d'anar a la muntanya, que són dures i pesen força. Mai se sap, però et poden salvar la vida!

Una vegada fins i tot vaig arreplegar unes vambes del 44 del meu germà gran, però al cap de poc les vaig retornar a la seva habitació. Feien una ferum insuportable.

Així que tinc les municions a punt, ja em puc adormir tranquil. Perquè, si a mitjanit se m'apareix un esquelet a la porta de l'habitació, li caurà al damunt una bona pluja de sabates, i, abans que se'n adoni, cop de bota enmig de les costelles! Amb tot això no hi ha esquelet que s'aguanti dret: caurà com un castell de cartes amb un escampall d'ossos rodolant en totes direccions, fent soroll com de fitxes de dòmino, cataclíc-catacléc. I amb aquella cara de *pasmats* que se'ls posa, als esquelets!

Algunes nits, però, si he vist una pel·li de terror, d'aquelles que després quan vas a pixar has d'encendre tots els llums del passadís, no em puc adormir ni encara que tingui tot el sabatam a punt. Se'm fan les tantes fent voltes al llit, pensant en si vindrà l'Alien, els espectres de l'Anell o una colla de zombis mig podrits. Llavors tinc un dubte: m'adormo de cara a la paret per no veure'ls, o mirant cap a la porta per descobrir-los així que treguin el nas? Bé, això, és clar, els que tenen nas...

Als monstres –tothom ho sap– els agrada cosa de no dir que els tinguem terror. Això els fa sentir-se importants. Si els donem l'esquena se'n van, ofesos i decebuts, i per a ells espantar nens perd tota la gràcia. Se'ls torna una cosa sense suc ni bruc, com anar en bici amb rodetes o nedar tocant de peus al fons.

Sí, em penso que el millor és adormir-me de cara a la paret, donant-los l'esquena. Són molt vanitosos, els monstres. Ben mirat, són tots una colla de «fantasmes»!

Jordi Fenosa Tatay

Jordi Fenosa Tatay. (Barcelona, 1965). Als seus pares els va fer molta gràcia que el nen volgués ser dibuixant, fins que es van adonar que ho deia de debò. L'any 1988 va començar a publicar còmics i dibuixos infantils, i ja ha il·lustrat més de quaranta llibres. També és l'autor dels còmics d'humor «Hotel Porquí», i ha escrit mitja dotzena de contes.

